

Nico Dijkshoorn: 'Nooit ziek geweest' Uitgeverij Contact Amsterdam 2012. ISBN 9789025435851 (Ouderenzorg/ Tia/ Dementie/ Alzheimer/ Aftakeling/ Familieverhoudingen/ PO/AG)

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Covertekst: *'Wat heel bijzonder is, zuster, is dat ik nooit ziek ben geweest. Nooit. Nooit ziek geweest. Andere mensen om ons heen, vrienden, je hoort niet anders, maar ik vind dat waanzin.'*

Klaas zit in een verzorgingstehuis. Zijn zoon zit naast hem, zwijgend. De losgezongen zinnen van de vader roepen herinneringen op aan woeste verjaardagsfeesten van vroeger, aan vakanties met veel gelach en ruzie, aan een moeder die altijd volgde - en een vader die er ondanks zijn permanente aanwezigheid nooit echt was. Met mededogen en de kracht van een vuistslag beschrijft Dijkshoorn hoe de familie zich schikt naar de nukken van zijn vader.'

Boek van 248 pagina's waarin Nico Dijkshoorn schrijft over het huwelijk van zijn ouders en de relatie met zijn vader en moeder. Zijn vader bezoekt hij regelmatig in het verpleeghuis.

Over de schrijver:

Nico Dijkshoorn (1960) groeide op in een gezin met drie zonen in Amsterdam. Hij is dichter, columnist en musicus. Hij treedt regelmatig op in het programma *De wereld draait door* met ter plekke geschreven stukken. Zie ook:

<http://www.nicodijkshoorn.com/>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Nico_Dijkshoorn

Citaten:

Pag.9-10: 'Mijn vader heeft hardnekkig geprobeerd een honkballer van mij te maken. Dat is hem niet gelukt. Je kunt niet zeggen dat hij zijn best niet heeft gedaan. Zelf honkbalt hij al vanaf zijn zestiende. Ieder weekend een of twee wedstrijden en vier keer per week trainen. Een kwart van mijn leven heb ik op honkbalvelden doorgebracht.'

Pag.144: 'Enkele maanden geleden heb ik nog met hem getennist, samen met mijn broers. Na iedere mislukte service werd ik uitgelachen. Er werd voorgesteld dat ik anders de bal wel onderhands mocht serveren. Mijn vader doet het al een heel leven lang zo. Als voetballer was hij "een zuigertje."

De hele wedstrijd lulde hij op zijn tegenstander in. Over diens sokken, zijn familie, zijn verkeerde bal-aanname. Sport is voor mijn vader vergroeid met vernedering. Daarom honkbalt hij misschien zo graag. In geen enkele andere sport zit de vernedering zo ingebakken. Je mag, nee zelfs moet, je tegenstander verbaal uit zijn concentratie halen.'

Pag.153: 'Ik zeg tegen hem. "Ik heb er nog eens over na liggen denken, maar wij moeten het nooit meer over wezenlijke dingen hebben. Niet meer over politiek, over homo's, studeren. Niet meer over emoties. We moeten het niet hebben over dingen waar jij of ik boos om worden. We moeten het voortaan hebben over korting in de supermarkt, nieuwe schoenen, een tweedehands auto, honkbal en tafeltennis. De rest kunnen we niet".'

Pag.222: ‘Dat is de Klaas zoals we hem kennen. Hij vertelt dat iedereen in het ziekenhuis dolblij met hem is. Meestal zijn mensen heel zwaar op de hand, maar hij niet. De verpleegsters lachen zich rot om hem. Inderdaad, als Klaas een hartaanval heeft gehad, moet hij wel de gezelligste patiënt ooit zijn. ‘

Pag.207: ‘Wat heel bijzonder is, zuster, is dat ik nooit ziek ben geweest. Nooit. Nooit ziek geweest. Andere mensen om ons heen, vrienden, je hoort niet anders, maar ik vind dat waanzin. Als je sport, dan word je nooit ziek. Echt waar. Kijk het maar na, Nooit ziek geweest”

Pag.211: ‘In de lift kijken we naar onszelf. Daar staan we. Nel Dijkshoorn. Klaas Dijkshoorn en Nico Dijkshoorn. Ouders en zoon. Naar het is nooit echt goed van de grond gekomen. Mijn moeder drukt op de vier.’)

Recensies/Extra:

Bol.com, Gerard Oevering: ‘(...)De structuur is scenisch en op het eerste gezicht in een luchtige stijl geschreven. (...) Vader Klaas, ‘nooit ziek geweest’ en fanatiek honkbalfan, heeft zichzelf tot onweerstaanbare grappenmaker benoemd. Een terreur voor zijn omgeving. De moeder staat in zijn schaduw. Nico’s gebrek aan talent voor honkbal bepaalt de stroeve verhouding tussen vader en zoon. Het komt tussen hen tot een uitbarsting. Een tweede thema is de aftakeling van beide ouders. De moeder krijgt tia’s, de vader dementeert. Ze reageren steeds agressiever op elkaar. De beschrijving van het aftakelingsproces, de conflicten, de zorg van de zonen ondanks alles, de reacties van Nico, zijn levensecht beschreven. Staat aanvankelijk de harde afrekening met de ouders centraal, naarmate de roman meer een geschiedenis van aftakeling wordt, gaat het inlevingsvermogen overheersen.’

<http://www.scholieren.com/boekverslag/72583>

www.athenaeum.nl/recensies/nico-dijkshoorn-nooit-ziek-geweest

www.twenteuitdekunst.nl/boeken/nooit-ziek-geweest

www.recensieweb.nl/recensie/3747/Hoe+kinderlijke+adoratie+omslaat+in+volwassen+erge.html

http://www.volkskrant.nl/wca_item/boeken_detail/453/219784/Nooit-ziek-geweest.html